

Dagelijkse kost

De dode celkakerlak lag op zijn ruggetje op de metalen vloer, de pootjes naar binnen gevouwen. Hij begon er al smakelijk uit te zien. Ik had pijn in mijn buik omdat ik niets meer had gegeten sinds... gisteren? Ik kon het me niet meer herinneren.

‘Ben je er nou nog steeds, NamJu?’ AhboJee zat op de andere slaapmat, in die idiote halvelotushouding, en nam niet eens de moeite zijn ogen te openen.

‘Ik ga al.’ Ik stond op en inspecteerde mijn kleding. De baggy zwarte broek en het zwarte shirt waarin ik de nacht had doorgebracht waren gekreukt en roken niet helemaal fris meer, maar ik kon tenminste geen vlekken zien.

‘Later,’ mompelde ik half over mijn schouder.

‘Probeer een beetje zelfverzekerd voor de dag te komen. En kijk eens wat vrolijker.’ Hij begon aan zijn ademhalings-oefeningen.

In plaats van mijn vader wat toe te bijten koos ik er maar voor om niks te zeggen. Het was het gewoon niet waard.

De deur gleed open en ik liep de gang in. Toen ik Dib ontwaarde, die in de cel naast ons woonde, zonk de moed me in de schoenen. Ik deed net alsof ik hem niet zag, maar het was al te laat.

‘Je gaat eraan vanavond, skutkop,’ zei hij met zijn hoge stemmetje, dat ik altijd al zo suf had gevonden voor zo’n grote gast. ‘Ik heb vijf credits op mijn team gezet.’

‘Dan kun je ze beter meteen aan mij geven, kakzak,’ zei ik. ‘R-Me is kansloos.’

Ik liep voor hem langs, ietwat ongerust door zijn kille

grijns. En inderdaad, net voordat ik de schacht in wilde stappen, haakte hij me pootje. Ik schoot 87 niveaus omlaag in een niet helemaal verticale positie en liep dan ook een paar fikse schaafwonden op handen en gezicht op. Ik zou er niet uitzien voor Opziener.

Eenmaal buiten werd ik overvallen door de hitte; het Atmosferisch Controle Net vertoonde weer eens kuren. ‘Skuttig ACN.’ Ik kneep mijn ogen halfdicht in het felle zonlicht en knoopte mijn jack om mijn middel.

Geen geld en dus geen transport. Ik moest lopen.

De wachtrij voor Opziener leek langer dan normaal, maar jongeren kregen nou eenmaal geen voorkeursbehandeling. Ik bewoog mee met de mensen voor me; om de paar minuten schoven we eensgezind een stukje naar voren, in een soort van vreemde dans.

Naast ons begon een klein kind te blèren. Hij rukte aan de lange, grote, zwarte tuniek van zijn moeder; het soort kledingstuk dat gedragen wordt door oudere vrouwen die hun vetrollen proberen te verhullen. De aandacht van het joch was getrokken door een immersiereclame van Finneas Tech: een ronddraaiende, glinsterende smaragd met de letter ‘F’, begeleid door een mechanische stem. ‘Finneas Tech Conglom, trots marktleider in ruimteprocessen en -technologie, introduceert als eerste conglom suprafotonisch ruimtereizen met ons revolutionaire schip: de SF 3000! Kom binnen en onderga de immersie!’ Ik heb nooit begrepen waarom ze de moeite namen reclame te maken in Celstad, maar kleine kinderen vonden de ervaring van de vrije val in elk geval schitterend. Ik snoof en keek weer naar het viezige haar van de man die voor me stond.

Eindelijk was ik aan de beurt. Ik had lang in de rij gestaan, had stijve benen en viel bijna flauw van de honger. Ik drukte mijn linkerpols tegen de ruit en wachtte totdat ik gescand zou zijn door de zilverkleurige AI-synth die verantwoordelijk was voor ons verloederde stukje Europaplex. Celstad was zo’n puinhoop dat ze het zelfs niet de moeite waard vonden een echt mens te sturen.

De scanner piepte goedkeurend.

‘Goedemorgen, NamJu Abernay,’ zei de synth ultrakalm. ‘Geslacht: mannelijk. Leeftijd: 17. Bio-ID: 038-7V5-269. Huidige verblijfplaats: sectie D, cel 87-41C. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Met werk, Opziener. Wat anders.’

Ik beet op mijn onderlip en wachtte terwijl de synth het net afzocht, wat een eeuwigheid leek te duren. Ik bekeek het kleine witte kantoortje, dat op Opziener en zijn semitransparante v-scherm na leeg was. Een stukje uiterst kostbare perfectie, totaal misplaatst in het handelsdistrict.

Opziener keek op en er verscheen een zilveren glimlach op zijn gezicht. ‘De zoektocht naar beschikbaar werk is succesvol afgerond.’

Dat had ik niet verwacht.

‘Metalles Conglom verlangt goedkope, non-synth-resources voor diverse functies op beginnersniveau. Hoofdzakelijk manuele arbeid. Mocht u zich capabel tonen, dan bestaat de kans op progressie.’

Mijn gezicht betrok. Alsjeblieft, alles behalve Metalles Conglom, het meest elitaire en gehate conglom van Europa-plex. En waarschijnlijk van de hele planeet. Al mijn vrienden zouden me met de nek aankijken.

‘Maar helaas,’ zei Opziener. ‘De functie lijkt u niet te interesseren. Misschien dat...’

‘Nee, het is goed!’

‘Uitstekend.’ De mond van de synth krulde zich weer tot een glimlach. ‘Aangezien u niet beschikt over een Neuro-Computer-Interface kunt u via een Public InterFace informatie over de functie opvragen. U krijgt een proeftijd van één dag en vijfenveertig credits zijn naar uw rekening overgeschreven om het vervoer van en naar de Metalles Conglom-faciliteit te bekostigen. Is er nog iets waarmee ik u van dienst kan zijn?’

‘Nee.’ Zonder zelfs maar een minuut te hebben gewerkt had ik al wat credits verdiend. Niet slecht.

‘Dan wens ik u een prettige dag, meneer Abernay. De volgende graag.’

Ik stond voor een verlaten kraampje, beet een van de nutrizakken open die ik net met mijn transportcredits had gekocht en begon de inhoud naar binnen te slurpen. Volgens de verpakking moest dit naar kruidige synth-vis smaken. Door de honger vond ik het niet erg dat het spul niet opgewarmd was. Een oudere vrouw met een wapperende, gestreepte tuniek trok haar neus op. Ik opende mijn mond en stak mijn tong uit, die nog besmeurd was met de grijze smurrie uit de nutrizak. De vrouw keek me boos aan en liep weg. Ik kon wel zes nutrizakken op, maar ik moest er nog eventjes mee voort en bovendien moest ik ze delen met AhboJee. En over AhboJee gesproken: tijd om naar huis te gaan.

Nu mijn ergste honger was gestild vermaakte ik me met mensen kijken terwijl ik me een weg zocht door het doolhof van kraampjes, barretjes en clubs. Een groepje mensen had zich verzameld bij een naakte man en vrouw die hun lichaam van top tot teen hadden ingesmeerd met verf en een vreemde, golvende dans opvoerden op muziek die klonk als klaterend water. Ik moest lachen om hun lillende vetrollen. Ze voerden hun act op op een enorm wit laken, waarover ze op een gegeven moment – zo wist ik – zouden gaan rollen. Daarna zou een of andere conglomeraat het ‘schilderij’ voor een pak credits kopen. Want dat gebeurde altijd.

Even later liep ik langs Smoke’s, een populaire thrashclub. Ik had Ril zo gevonden, dankzij zijn witte piekhaar en het feit dat zijn hoofd in de richting schoot van iedere leuke meid die langsliep. Hij droeg hetzelfde soort zwarte shirt en baggy broek als ik, maar hem stond alles beter. Skut, waarschijnlijk zou hij er nog goed uitzien in de plastic tas waarin ik mijn nutrizakken had gestopt.

Eindelijk zag die dofkop me. ‘Nammy!’

‘Hé, Ril.’ Ik liep op hem af. ‘Ik had niet gedacht dat je al zo vroeg aan het werk was.’

Hij sloeg me – iets te hard – op de schouder. ‘Ben nog niet eens thuis geweest. Dubbele credits voor 24 uursdiensten. En je had de vrouwen moeten zien! Twee woorden: door-kijktunieten.’

Hij trakteerde me op zijn verblindende Ril-grijns, be-
kroond met een enkele opgetrokken wenkbrauw.

‘Dat is één woord, dofkop.’

Hij trok zijn schouders op en knikte naar de halfvolle plas-
tic tas die ik bij me droeg. ‘Maar even wat anders... Werk
gevonden?’

‘Ja, ik begin morgen, bij Metalles.’ Die laatste twee woor-
den mompelde ik.

Hij kreunde, net zoals ik had gedaan toen ik hoorde waar
ik zou gaan werken. ‘Je hebt dus je ziel verkocht... voor een
handjevol credits.’

‘Kom op, Ril, je weet dat AhboJee niet kan werken.’ Wat
overigens niet waar was. Hij was gewoon te lui. ‘Het is niet
zo dat ik de congloms voor het uitkiezen heb.’

‘Jaja, ik snap het.’ Hij slaakte een zucht.

‘Ik was net op weg naar huis. AhboJee is vast skuttig om-
dat ik zo lang weg ben geweest.’

‘Wil je niet even binnenkomen? Totdat de wedstrijd be-
gint?’

‘Nee, ik zie je wel in Raven’s. Ik moet eerst deze afgeven
bij m’n vader.’ Ik schudde eventjes met de tas.

Ril geeuwde, knikte en begon de voorbijgangers weer uit
te joelen. Ik stopte mijn jack bij de nutrizakken en liep ver-
der.

Toen ik in een vunziger gedeelte van het handelsdistrict
was aangekomen, hoorde ik een kind snikken. Nou hoorde
je hier wel vaker kinderen huilen, maar dit joch hoorde bij
een familie van hologige Renzies. Zijn ouders, die niet veel
ouder waren dan ik en kennelijk al drie kinderen hadden,
waren met een handelaar aan het kibbelen over een cilinder-
tje sildex. Ik snapte gewoon niet waarom ze hun credits aan
dat spul wilden uitgeven. Iedereen wist dat het het virus niet
tegenhield, maar het had ze wel verslaafd gemaakt.

Mensen lopen vaak met een ruime boog om Renzies heen,
alsof ze iets kunnen oplopen als ze te dichtbij komen. Ik had
het nog goed in vergelijking met hen. Het leven is skuttig als
je nog maar dertig jaar te leven hebt.

Aan de rand van het handelsdistrict werd het een stuk stiller. En stilte in Celstad betekent altijd problemen.

Het geschreeuw achter me kon ik nog moeiteloos negeren. ‘Hé, skutkop!’

Maar toen de lev-cruiser tegen mijn rug stootte, moest ik me wel omdraaien. Het was een duur, donkerbruin exemplaar, mooi gestroomlijnd, die voor extra comfort ruim een meter boven de grond zweefde. Ik spuugde op het voertuig, dat nu tegen mijn borst aan schuurde. ‘Rot lekker op naar Zilverland, in die patserige cruiser van je pappie.’

Het raampje gleed open, waarop ik vergast werd door een wolk synthohol. Een gast met een haarlok voor zijn ogen keek me vanuit de cruiser vuil aan. ‘Dat mag je gaan schoonmaken, celslomper. En vlug wat.’

‘Laten we gewoon gaan, Menny,’ klaagde het meisje dat naast hem zat.

Ik snoof en begon weer te lopen.

Een paar tellen later hoorde ik weer het lage gezoem van de cruiser. Ik dwong mezelf door te lopen en niet om te kijken. Pas toen de cruiser op het allerlaatste moment uitweek, liet ik de adem ontsnappen die ik tot dan toe had ingehouden.

Waarop ik tegen mijn arm werd gestoten. Uit het geopende raampje van de cruiser hoorde ik gelach. Hadden die kakzakken niks beters te doen?

Ik draaide me om en sloeg mijn armen over elkaar. Ik moest die bulkers laten zien dat een celslomper zijn mannetje staat. De lev-cruiser zweefde wat naar achteren en kwam weer op me af. Ik klemde mijn tanden op elkaar en zette me schrap.

Hij remde op het allerlaatste moment, maar de impact was voldoende om me weg te slingeren. En terwijl ik daar lag, half verdoofd door de klap, hoorde ik het meisje gillen: ‘Waarom heb je dat gedaan, Menny! Nou is-ie dood! Weg hier!’